

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

CEL

Een detective toneelstuk

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3303

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CEL* op te voeren moet de naam van auteur *JULIA ENGELLEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/009
ISBN 978-90-385-13751

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren – 3 figuranten)

VERA MARCHAL : gedreven rechercheur, teamleider, dertiger, jonge moeder, modern gekleed

MARCEL VERBRUGGEN : rechercheur, vijftiger, harde werker, jeans en hemd

TONY KORTJANS : rechercheur, veertiger, levensgenieter, vlotte, frisse verschijning

HUGETTE VERVEKEN : moeder van de vermiste Marjan, controlefreak, haar voorkomen is zeer netjes

SAARTJE KOPERMANS : negentien jaar, vriendin van de vermiste Marjan

CASPER DEJENU : twintiger, zogezegde vriend van Marjan, loverboy

DAVID VAN TIEGHEM : twintiger, student,

ELLY SCHEPENS : advocaat.

DECOR

Het toneel is in twee helften verdeeld: links het bureau, rechts verhoorkamer. Tussen de twee ruimten een doorzichtige muur met verbindingsdeur. Het bureau heeft aan de achterwand een toegangsdeur en grote vensters met daarachter een gang, de verhoorkamer heeft eveneens een deur en een kleine venster met tralies naar de gang. In het bureau staat bureaumeubilair, telefoons, computers en een whiteboard. In de verhoorkamer stoelen en een tafel die centraal staat.

KORTE INHOUD

De rechercheurs Vera Marchal, Marcel Verbruggen en Tony Kortjans onderzoeken de verdwijning van Marjan Desuddere, eerstejaarsstudent kinesitherapie. Haar moeder is haar als vermist komen opgeven. Eerst vermoeden de rechercheurs dat Marjan gewoon ergens op café zit, maar al gauw blijkt dat zij in serieuze moeilijkheden zit. Interviews van vrienden en vriendinnen werpen een duister licht op de zaak.

EERSTE BEDRIJF

(Vera Marchal zit in het bureau achter een laptop te werken. De klok geeft 18.00 uur aan. Op het whiteboard info en een foto van een jong meisje. Marcel Verbruggen gooit de deur achterwand open en stormt binnen.)

MARCEL : Godverdomme, godverdomme! Klootzak, die kleinzielige, grienende klootzak! Ik ... ik zou hem...

VERA : Hebben ze haar gevonden?

MARCEL : Ze lag in het kanaal aan de brug, ongeveer tweehonderd meter vanwaar hij haar gedumpt had. De klootzak. Gewurgd, hij heeft haar gewurgd. Haar hals staat vol blauwe plekken. Ze is verdomme net zestien jaar geworden. Als ik aan hem kon, ik bokste zijn lever aan flarden.

TONY : *(in deuropening gang)* En?

VERA : Ze lag inderdaad in het kanaal.

TONY : Yes! Hij is eraan voor de moeite.

MARCEL : Zij ook! Verdomme! Arm kind. Waar is die klootzak?

TONY : Waar hij thuishoort, in één van onze cellen.

MARCEL : Misschien breng ik hem straks een bezoekje, zodat hij zijn spijt kan betuigen. *(Hij slaat met zijn vuist in zijn handpalm.)*

VERA : *(Sussend)* Hij heeft bekend. Hij krijgt levenslang, dus blijf maar bij hem weg.

TONY : De Bruyne van hierboven zal naar de onderzoeksrechter bellen en wij zijn ervan verlost. Case closed. Op naar de volgende.

MARCEL : *(terneergeslagen)* Joepi. Ik bel liever zelf. De Bruyne moet niet altijd met onze pluimen gaan lopen.

VERA : *(tot Tony)* Ik heb wel zin in een kop koffie.

TONY : Zie ik eruit als de koffiemandam? Je weet de pot staan. *(af gang)*

MARCEL : Ik zal een kopje voor je halen? Melk en suiker?

VERA : Och nee, laat maar. Ik pak seffens een flesje water. Ik moet sowieso de cafeïne terugschroeven.

MARCEL : Ik leef op dat spul.

VERA : Wij allemaal. ... Hoe zag ze eruit?

MARCEL : (*cynisch*) Proper gewassen. ... Hoe ziet een lijk eruit nadat het vier dagen in het water gelegen heeft?

VERA : Hoe moeten we dit weer aan de familie vertellen?

MARCEL : Die weten het al. Nog zo'n klucht. Er heeft een slimmerik de ouders verwittigd dat we deze morgen het kanaal zouden dreggen van het Dokland tot aan de brug. Ze hebben gezien dat we haar boven haalden.

VERA : Wie heeft er zijn mond voorbij gepraat?

MARCEL : Als ik dat eens wist. Stomme kloot. Ze hebben de moeder met de ambulance moeten wegvoeren, helemaal in shock. De pers er natuurlijk op gelijk bloedzuigers.

VERA : Och arme.

MARCEL : Dat is morgen in het breed en in het lang frontpaginanieuws, wat zeg ik, de ganse week. Vampieren.

VERA : De dood verkoopt. Moesten ze een parfum brouwen dat naar de dood ruikt, het zou de hype van de eeuw worden.

MARCEL : Als we ze levend terugvinden, hoor je ze niet.

VERA : Twee regels op pagina acht of zo.

MARCEL : Die melkmuil, hoe heet hij ook weer, Vanderklossen?

VERA : Vanklassen.

MARCEL : Juist. Ho ho, die zou ik graag zijn fototoestel doen opvreten. Ligt die moeder bijna in coma nadat ze haar dochter uit het water heeft zien vissen, breekt die klootzak door de versperring heen om foto's te maken en om haar reactie te vragen. Ik was juist het meisje aan het afschermen en dat is zijn verdomd geluk geweest. (*Hij zet zich tegenover haar neer. Kleine stilte.*)

(*Vera werkt verder.*)

Ben je het verslag van de huiszoeking aan het uittypen?

VERA : Ja, de onderzoeksrechter wil ze ASAP.

MARCEL : Het is altijd ASAP bij die mannen. Allee, ik zal hem bellen dat we haar gevonden hebben. Het is er weer eentje voor de statistieken. Numero vier al en

het jaar is pas begonnen.

VERA : Ik ben sinds de feestdagen voorbij zijn geen half uur thuis geweest. Mijne kleinste zei gisteren mama tegen de oppas.

(Tony Kortjans leidt Hugette Verveken in de verhoorkamer.)

MARCEL : Dat is de job. Je wordt erdoor opgevreten, stukske bij beetje. Ik heb die van mij in geen half jaar gezien. Met Kerstmis bel ik naar Jeroen en het eerste wat hij mij vraagt, is of ik nog leef.

VERA : Zo ver laat ik het niet komen. Ik zie mijn kinderen veel te graag.

MARCEL : Ik zie ze ook graag. Maar kom, de mijn zijn de deur uit.

VERA : Ja, dat is waar.

MARCEL : En ik heb geluk, mijn vrouw ziet mij nog graag. Ondanks al die eenzame avonden en nachten. Ze heeft ondertussen wel een ganse wc-rol volgeschreven met wat wij allemaal gaan doen voor als ik binnen een paar jaar met pensioen ga. Geduld dat die heeft. Van haar kan ik nog veel leren. Allee, ondertussen is het laat geworden. Ik ga bellen.

TONY : *(in tussendeur)* Mannen, we hebben prijs, een jonge vrouw wordt vermist. De moeder zit in de verhoorkamer.

MARCEL : Lap. Het ziet er naar uit dat je vandaag je kinderen weer niet gaat zien.

VERA : Ik ga niet meer binnen mogen als dat zo blijft voortduren.

TONY : Allee Marcel.

MARCEL : Ik moet eerst naar de onderzoeksrechter bellen.

VERA : Vijf minuten. Ik wil dit verslag afmaken.

TONY : Ze is vermist van deze morgen half acht. Ik weet het, het is nog rap, maar de moeder is erg ongerust. Ze komt zojuist van de lokale.

VERA : Verdomme.

TONY : *(Hij geeft een bundeltje af.)* Haar foto en het pv van de lokale.

VERA : *(vermoeid)* Oké, vertel op.

TONY : Het gaat om Marjan Desuddere, studente kiné, eerste jaar. Ze is in december achttien jaar geworden. Deze morgen is ze, volgens de moeder, rond 7.30 uur naar de lessen vertrokken. Haar vriendin echter, een zekere Saartje Kopermans,

ook student kiné eerste jaar, heeft mevrouw Verveken verteld dat ze Marjan de hele dag niet gezien heeft. Normaal had Marjan les tot 13 uur. De moeder is rond half drie thuisgekomen van haar werk, geen Marjan te bespeuren en ze pakt haar gsm niet op, geen kiestoon.

MARCEL : Vriendje?

TONY : Niet volgens de moeder. Persoonsbeschrijving, kleding en bezittingen worden in het pv beschreven.

MARCEL : Je weet wat de onderzoeksrechter gaat zeggen.

VERA : Ze is meer dan tien uur vermist. ... Ik weet het, ze zit misschien op café, stomdronken.

TONY : Of toch stiekem bij een vriendje?

VERA : Hoe komt de moeder bij ons terecht?

TONY : Een buur, ene van de lokale, stuurde haar naar hier.

VERA : (*Ze leest in pv.*) Zwarte jas, blauwe jeans, grijze bottines, rugzak, ook zwart met grijze zakken, merk onbekend. Niks opvallend dus. ... Tja, als er nu een nacht overheen gegaan was.

MARCEL : Het gaat deze nacht tot min acht diep. Eén nacht kan te veel zijn.

VERA : En de vader?

TONY : Er staat niks in het pv over de vader.

MARCEL : We moeten alleszins met haar praten.

VERA : Natuurlijk. (*tot Tony*) Noteer jij?

TONY : Laten we het geitje melken. (*naar verhoorkamer*)

MARCEL : Ik moet echt naar de onderzoeksrechter bellen en een verslag van de zoekactie aan het kanaal opmaken.

VERA : Vooruit dan maar. (*af verhoorkamer*)

(*Marcel pakt telefoon op. Het licht dimt in bureau, aan in verhoorkamer.*)

Mevrouw Verveken? Vera Marchal van de Cel Vermiste Personen. Dit is mijn collega Tony Kortjans. Ik heb begrepen dat uw dochter deze namiddag niet is thuisgekomen?

HUGETTE : Ze is altijd op tijd thuis. Om te studeren. En vandaag kwam ik thuis rond

half drie en ze was er niet. Jullie moeten haar zo gauw mogelijk zoeken.

VERA : Mevrouw, op dit moment kunnen wij niet spreken van een verontrustende verdwijning. Ze kan gewoon op café zitten of bij haar vriendje.

HUGETTE : Marjan heeft geen vriendje. Mijn dochter is een verstandig meisje. Eerst haar studies. Ze gaat kinesist worden. En dat ze haar gsm niet opneemt, is ook niet normaal. Ik stuur haar regelmatig een berichtje en ze antwoordt altijd. Wij zijn zeer close, Marjan en ik, meer vriendinnen dan moeder-dochter.

TONY : Ik vind het vreemd dat een meisje zo mooi als Marjan geen vriendje heeft.

HUGETTE : Zeg ik toch. Studies eerst.

TONY : Ook niet in het verleden? Denkt u alstublieft goed na, mevrouw Verveken, of er het voorbije jaar geen knul geweest is die in haar geïnteresseerd was.

HUGETTE : Jongens proberen altijd.

VERA : Dus ook bij Marjan?

HUGETTE : Een paar maanden terug heb ik per ongeluk een sms'je van haar gelezen. Ik dacht dat het mijn gsm was. En ja, een jongen, schatje dit, schatje dat. Marjan heeft mij toen verzekerd dat het niks te betekenen had. Gewoon een jongen die iets probeerde. Ze heeft hem afgewimpeld. Ze was niet geïnteresseerd, zei ze.

TONY : En hoe heet die jongen?

HUGETTE : Daar vraagt u mij iets. ... Ha, gelijk één van de drie koningen, Casper.

TONY : Familienaam?

HUGETTE : Dat weet ik niet. Maar u moet niet te veel in die richting zoeken. Zoals ik reeds zei, Marjan was niet geïnteresseerd. Ik heb haar nog nooit met een jongen gezien. Nog nooit.

VERA : Heeft u haar deze morgen nog gezien?

HUGETTE : Ha ja, bij het ontbijt.

VERA : En hoe was Marjan? Is er u iets speciaals opgevallen?

HUGETTE : Ze was gewoon zichzelf. Stil, maar ze is 's morgens nooit zo'n prater. Ze is om half acht vertrokken.

VERA : Dat is vroeg.

HUGETTE : Ze had les om acht uur.

VERA : En wat heeft ze zoal meegenomen?

HUGETTE : Haar rugzak.

VERA : Haar gsm?

HUGETTE : Ja

VERA : (*Ze legt het pv voor.*) Is dit haar nummer?

HUGETTE : Ja. Maar ik heb haar al dikwijls gebeld. Ik krijg iedere keer haar voicemail.

VERA : Als we haar nummer hebben en haar gsm staat aan, kunnen we haar traceren.

HUGETTE : (*paniek*) Maar hij staat niet op.

VERA : Van zodra ze hem aanzet, weten we waar ze is. Wat steekt er zoal in de rugzak?

HUGETTE : Cursussen.

VERA : Laptop?

HUGETTE : Dat denk ik niet. Normaal neemt ze die niet mee.

VERA : Wil u dat thuis eens nakijken? Ik zie in het pv dat ze ongeveer tien euro op zak heeft. En haar bankkaart natuurlijk. Heeft u enig idee hoeveel er op haar bankrekening staat?

HUGETTE : Ik heb vorige week nog gekeken, zo'n honderdvijftig euro.

VERA : Gekeken?

HUGETTE : Ja, via home banking. Op die manier hou ik haar een beetje in het oog, ziet u. Waarom vraagt u dit?

VERA : Het kan van belang zijn. Zou u voor ons thuis kunnen nakijken of ze vandaag geld heeft afgehaald?

HUGETTE : (*recht*) Tuurlijk. Ik zal het direct doen.

TONY : Niet te rap. We hebben nog enkele vraagjes.

HUGETTE : O ja? (*Ze gaat zitten.*)

TONY : Over haar vader.

HUGETTE : Daar is niet veel over te vertellen. We zijn gescheiden. Ik voed mijn dochter alleen op.

TONY : Haar vader leeft nog?

HUGETTE : Ja, hij woont in het Brusselse.

TONY : Zou het kunnen dat Marjan naar hem toe is?

HUGETTE : Hoe zou dat? Ze weet hem niet wonen.

TONY : Naam en adres van haar vader?

HUGETTE : Hij heeft er niks mee te maken. Het gedacht alleen al.

VERA : Het is in Marjans belang.

HUGETTE : (*aarzelend*) Desuddere, Koen Desuddere, adres ken ik niet. Hij woont ergens in Vilvoorde. Maar u verkwist uw tijd, kostbare tijd, Marjans kostbare tijd.

VERA : Hoe lang bent u gescheiden?

HUGETTE : Marjan was twee.

VERA : En wat was de reden van uw echtscheiding?

HUGETTE : Ik zie niet in wat dat met Marjans verdwijning te maken heeft.

VERA : Wij proberen ons een zo duidelijk mogelijk beeld van de thuissituatie te vormen.

HUGETTE : (*recht*) De situatie is simpel. Ik leef samen met mijn enige dochter. Ik zorg voor haar. Ik heb haar alleen opgevoed, wat niet altijd even gemakkelijk was, want Marjan kan soms vreselijk koppig zijn. Haar biologische vader verdween uit haar leven toen ze twee jaar oud was. Grootouders leven niet meer en ik heb geen contact meer met mijn van de pot gerukte zus aangezien zij een barslechte invloed uitoefende op mijn dochter.

TONY : Waar kunnen wij uw zus bereiken?

HUGETTE : Waarvoor is dat goed?

TONY : We moeten alle mogelijkheden uitsluiten. Schrijft u hier alstublieft haar gegevens op, adres, telefoonnummer enz.

HUGETTE : (*schrijft driftig*) Dit is belachelijk. Ik verspil hier niet langer mijn tijd. Ik ga zelf op zoek naar mijn dochter, desnoods de hele nacht.

TONY : Dat is niet zo'n goed idee, mevrouw. U blijft best thuis. Marjan kan een dagje vrij genomen hebben en na een uurtje of zo aan de deur staan.

HUGETTE : Ze neemt haar gsm niet op!

TONY : Dat zou ik ook niet doen als ik aan 't brossen was.

HUGETTE : Marjan brost niet. Zij is een fatsoenlijk meisje.

TONY : Ik zou al die zagezegde fatsoenlijke meisjes die brossen en op de lappen gaan niet de kost willen geven.

HUGETTE : Dit is een schande. U doet alsof ik mijn dochter niet ken. Ik ken haar door en door.

VERA : Dat wil ik best geloven, mevrouw, maar wij moeten met alles rekening houden.

HUGETTE : Marjan zou nooit iets doen wat tegen de regels is. En op café zitten zuipen is zeker niet toegelaten. Van kleins af aan heb ik het beste met haar voor en Marjan heeft dat altijd begrepen. Ik ben haar mentor en haar toeverlaat. Nooit zou ze mij teleurstellen. Ik heb haar keurig opgevoed! Wie denkt u wel dat u bent? Ik dien een klacht over u in, mijnheer, of ik stap naar de pers. Die lusten zo'n verhaal wel.

VERA : Goed, dan kan u best dadelijk vertrekken. Het wordt al donker.

HUGETTE : U poeiert mij af? (*Ze gaat zitten.*)

VERA : Op dit ogenblik kunnen wij weinig doen. We zullen contact opnemen met haar vader...

HUGETTE : Nou, veel geluk.

TONY : Nog één vraag, mevrouw. Zijn er medische complicaties waar we rekening mee moeten houden? Depressie bijvoorbeeld of diabetes?

HUGETTE : Neen, Marjan is kerngezond. Ze verzorgt zich erg goed. Dus jullie doen niks?

VERA : Toch wel, we zullen eens spreken met haar vriendin, Saartje Kopermans en ook met enkele medestudenten. We verwittigen de lokale politie, zodat zij deze nacht naar haar kunnen uitkijken tijdens hun patrouilles. En we houden haar gsm in de gaten. U gaat best naar huis en controleert haar bankgegevens. U kan mij of één van mijn collega's op dit nummer bereiken. (*Ze geeft een kaartje. Recht en reikt haar de hand.*) Mijn collega zal u naar buiten begeleiden.

HUGETTE : (*recht, pinnig*) Als Marjan dood wordt teruggevonden, bent u zo schuldig als haar moordenaar.

VERA : Mevrouw, alstublieft. U overdrijft.

HUGETTE : Ik eis dat jullie onmiddellijk stappen ondernemen.

VERA : We doen wat we kunnen op dit ogenblik.

HUGETTE : Niks dus. Jullie mogen er zeker van zijn, dat ik deze avond nog naar de pers stap. Dit wordt frontpaginanieuws.

TONY : (*Hij houdt de deur gang open.*) Mevrouw, komt u maar.

(*Beiden af, Hugette boos, Vera naar bureau.*)

MARCEL : En? Zetten we ons in de startblokken?

VERA : Amai, zo'n bazige vrouw. Ik durf te wedden dat we dat 'fatsoenlijk' meisje stomdronken in de Metro zullen terugvinden, of in één van die cafés op de markt.

MARCEL : Onderzoeksrechter verwittigen?

VERA : Laten we eerst de vader lokaliseren en een babbeltje slaan met haar vriendin, euh...

MARCEL : Kopermans Saartje. Goed, ik bel haar op en vraag haar naar hier te komen voor een informeel gesprek. *(Hij neemt hoorn telefoon op.)*

VERA : En ik bel even naar huis. *(naar verhoorkamer, ze pakt haar gsm en belt.)*
 Mark? Ben ik hé. Hoe staat het daar? ... Neen, voorlopig kom ik nog niet naar huis. We hebben net een aangifte binnen van een vermist meisje. We gaan gauw enkele dingen controleren. ... Er ligt gehakt in de frigo. ... Ik weet het. Sorry. Je hebt gelijk. ...Ik kan nu niet weglopen. Het kan om iets onnozels gaan of het kan net zo aflopen als dat arm meisje dat we vandaag uit de vaart gehaald hebben. Je weet hoe dat gaat. ... Geef de kinderen een kus van mij. ... Ja, tot straks. *(gsm af en naar bureau alwaar Marcel achter de pc zit.)*

MARCEL : Desuddere Koen, Melanie, Richard. Woont in Vilvoorde, in de Koepoortstraat numero 12, 43 jaar. Eens kijken naar de punten op zijn rapport... levenslang rijverbod wegens herhaaldelijk dronken sturen en vluchtmisdrijf. Ook veroordeeld voor smaad en slagen en verwondingen. Gescheiden, van Huguette Verveken en van beroep ... dopper. Loser numero uno.

VERA : Daarom bleef Huguette Verveken ons erop attent maken dat ze haar dochter alleen opgevoed heeft. Ze kan die vent missen als kiespijn. 'Ik ben haar vriendin, haar mentor.' Controlefreak, ja. Ik zeg je, het is een storm in een glas water. Dat meisje moest er eens uit.

MARCEL : Kan zijn. Negeren?

VERA : Neen Marcel, dat kunnen we ons niet permitteren, zeker niet als de gazetten erbij gehaald worden. Ik zeg het niet graag, maar madame Verveken heeft ons in de tang. Neem contact op met de lokale van Vilvoorde. Ze mogen bij Desuddere langs gaan om te zien of ze bij haar papa hokt. En dat ze ons ASAP

iets laten weten.

TONY : (*op bureau*) Mannen, houd u vast aan de takken van de bomen. Morgen staan we in de gazet. Madame Verveken zal deze wantoestand aanklagen bij de pers. Ze werd niet serieus genomen, ze werd niet gehoord en ze werd in de steek gelaten. Ze eist onze volledige medewerking.

VERA : We hadden haar de nacht in onze verhoorkamer moeten laten doorbrengen, murw van onze vragen en van de slaap.

TONY : Sorry Vera, die kaas heeft te lang gerijpt, daar gaat geen mes meer doorheen.

MARCEL : We zullen onze handschoenen moeten aandoen om dat katje aan te pakken.

Ik heb daarnet de moeder van Saartje Kopermans gesproken. Saartje is al op weg naar ons. Kennelijk heeft Huguette Verveken voor ze naar hier kwam, Saartje opgedragen, zeg maar gecommandeerd, met ons te praten en wel onmiddellijk, zonder uitstel.

TONY : (*zingt*) Like a puppet on a string. Toe ta, toe ta.

VERA : Verdorie, Tony, je moet het er niet inpeperen. Het is al erg genoeg dat we naar madams pijpen moeten dansen. Laat die jodelmuziek maar achterwege. Ik hoop echt dat dat meisje deze nacht volkomen lazarus thuis komt. Dan zou ik een vlieg willen zijn.

TONY : (*Hij doet zijn jas aan.*) Moest ze het nummer van de onderzoeksrechter kennen, ze zou hem dadelijk zijn orders geven. Zo mannekes, tot morgen.

VERA : Hoe? Ga jij vertrekken?

TONY : Ik heb een date.

VERA : Jij hebt altijd een date. Er is nog werk aan de winkel.

TONY : Jullie kunnen met zijn tweeën toch een jong meisje aan, hoop ik.

VERA : Als er iemand naar huis gaat, mag ik dat zijn. Ik heb mijn kinderen al een week niet meer gezien. Jij bent vrijgezel. Niemand zit op jou te wachten.

TONY : Op dit moment zit er een langbenige brunette met groene ogen en cup D op mij te wachten samen met een Gran Clos uit 1997. En daarbij, jij moet dat verslag van die huiszoeking nog afwerken en doorsturen naar de onderzoeksrechter, teamleider. Dus, veel plezier, arrivederci. (*af*)

VERA : (*tot Marcel*) Waarom trek jij je mond niet open?

MARCEL : We zitten hier niet bij de tandarts.

VERA : Hey verdomme.

MARCEL : Ik kan de overuren gebruiken. Volgende maand wil ik mijn uren oppakken en gaan skiën.

(Vera pakt een flesje water uit een kartonnen doos, zet zich achter haar laptop en begint driftig te typen, Marcel negerend. Na een poosje.)

Vera, komaan. Jij was diegene die Tony naar de Cel gehaald hebt. Je was vol van zijn intuïtie.

VERA : Die hij volop botviert tussen de benen van al het vrouwelijk schoon dat zijn pad kruist. Laat mij met rust, Marcel, mijn vat is vol.

MARCEL : Een dag met een lijk is nooit gemakkelijk. En het went nooit. Gelukkig maar.

(Beiden werken in stilte verder. Telefoon. Marcel neemt op.)

Met Marcel Verbruggen. ... Ja, wij verwachten haar. Stuur haar maar naar boven. *(Hij legt neer.)* Saartje Kopermans is er.

VERA : Twee minuten.

MARCEL : Ik breng haar naar de verhoorkamer. *(af)*

(Vera typt even verder, werkt af en sluit de laptop. Ze is moe. Ze drinkt aan het flesje water, pakt de foto van haar kinderen. Marcel leidt Saartje in de verhoorkamer.)

(in tussendeur) We kunnen beginnen. *(af verhoorkamer)*

VERA : *(Ze zet foto neer.)* Komaan meid, ze is iemands kind. *(naar verhoorkamer en zet zich achter de laptop.)*

MARCEL : Juffrouw Kopermans, ik ben Marcel Verbruggen en dit is mijn collega Vera Marchal. Bedankt dat je langs gekomen bent.

SAARTJE : Het klonk ernstig.

MARCEL : Mevrouw Verveken maakt zich zorgen. Weet je waarover het gaat?

SAARTJE : Marjan zou niet thuis gekomen zijn.

MARCEL : Heb jij Marjan vandaag gezien of gehoord?

SAARTJE : Neen, niks, maar vandaag is niet de eerste keer dat ze niet is komen opdagen. Dat gebeurt wel meer.

MARCEL : Dat ze spijbelt?

SAARTJE : Ik bedoel, dat ze ziek is. Dat was vroeger ook altijd de reden. Ze heeft nogal last van haar regels.

MARCEL : Zei ze dat zelf achteraf?

SAARTJE : Ja, of ik belde naar haar thuis en dan zei haar moeder dat.

MARCEL : Waarom bel je niet gewoon naar haar gsm?

SAARTJE : Die moet ze van haar moeder altijd afgeven als ze thuis is. Ze moet zich concentreren op haar studie. Nu vraag ik mij natuurlijk af waar ze zit. Ik bedoel, ze zit niet thuis, dus... En we hadden vandaag een belangrijke les over massagetechnieken.

MARCEL : Heb je haar proberen te bereiken?

SAARTJE : Ha neen, ik dacht, die zit thuis en dan heeft haar moeder haar gsm.

VERA : En via haar laptop? Mailtjes, Facebook?

SAARTJE : Neen. Ik had les hé.

MARCEL : Heeft ze de voorbije weken of dagen geen opmerkingen gemaakt, over haar opleiding of zo, misschien dat ze wilde stoppen?

SAARTJE : Neen, helemaal niet.

MARCEL : Wanneer heb je het laatst iets van haar gehoord?

SAARTJE : Gisteren rond vijf uur 's avonds, na de les, toen heeft ze mij een berichtje gestuurd.

MARCEL : Zou ik mogen weten wat ze gestuurd heeft?

SAARTJE : Niks bijzonders. *(Ze neemt haar gsm en leest.)* Zal laat bezig zijn met die kuttaak. Tot FB.

MARCEL : FB?

VERA : Facebook. En hebben jullie via Facebook contact gehad gisterenavond?

SAARTJE : Neen.

VERA : Echt niet?

SAARTJE : Neen.

VERA : Heeft Marjan misschien een vriendje waar haar moeder niet vanaf weet? ...

SAARTJE : Neuh.

VERA : Saartje, het is in ieders belang, zeker in Marjans belang dat je de waarheid vertelt. Je kan niet verwachten dat wij man en macht inzetten om haar te zoeken, terwijl ze net zo goed bij een geheim vriendje kan zitten. ...

MARCEL : Zeg het maar.

VERA : Haar moeder noemde de naam van een jongen die in Marjan geïnteresseerd was, een zekere Casper. Zegt je dat iets?

SAARTJE : Jullie mogen niks zeggen tegen haar moeder. Marjan zou me iets aandoen, moest haar moeder het te weten komen.

VERA : Oké. Ze heeft dus een vriendje. Casper?

SAARTJE : Ja.

VERA : En hoe heet hij nog?

SAARTJE : ... Casper Dejenu. Hij doet economische wetenschappen, derde bachelor.

VERA : Dat moet voor Marjan niet gemakkelijk zijn dit voor haar moeder geheim te houden.

SAARTJE : Marjan en ik hebben een afspraak daarover. Ik ben met Casper bevriend op Facebook. Hij stuurt berichtjes naar mij en ik stuur ze door naar Marjan, die deze dan direct verwijderd.

VERA : Hoelang duurt die relatie al?

SAARTJE : Sinds begin oktober.

MARCEL : Kan Marjan op café zitten?

SAARTJE : Ze is geen drinker, allee niet echt. Een keer per week mag ze bij mij logeren en dan gaan we naar die club op de Havermarkt, de Breaker. Pas op, haar moeder denkt dat we thuis zitten te studeren. Zelfs mijn ouders begrijpen dat ze er af en toe tussenuit moet. Dan drinkt ze wel, een paar pintjes, meer niet.

MARCEL : Drugs?

SAARTJE : No way.

VERA : Saartje, wat zou er gebeuren, denk je, moest haar moeder zo'n Facebookberichtje onderscheppen?

SAARTJE : Levenslang huisarrest.

MARCEL : Lijkt me geen gemakkelijk mens te zijn.

SAARTJE : Bwa, mijn ouders zijn ook niet gemakkelijk.

VERA : Heb je gisteren iets doorgestuurd van Casper?

SAARTJE : Neen, al zeker een week niet. We proberen het ook te beperken. Ze kunnen elkaar overdag zien.

VERA : Heb je een telefoonnummer van Casper? We zouden graag deze avond nog willen checken of Marjan bij hem zit.

SAARTJE : Oké. *(Ze neemt haar gsm, zoekt even en legt dan de gsm neer voor Vera zodat die het nummer kan noteren.)*

VERA : *(Ze geeft de gsm terug.)* Oké, bedankt. Mogen wij je de komende dagen nog contacteren, moest Marjan niet boven water komen?

SAARTJE : Tuurlijk.

VERA : *(tot Marcel)* Ik bel even naar die knul. Laat jij haar uit? *(af bureau)*

MARCEL : Goed. Zullen we?

SAARTJE : *(recht, aarzelt bij de deur.)* Ik weet niet of het belangrijk is, maar...

MARCEL : Zeg maar.

SAARTJE : Er zit zo'n gast in onze groep. David heet hij. Die probeert constant bij haar te scoren. Altijd bij haar zitten tijdens de colleges, als we iets gaan eten, ons volgen. Soms staat hij haar aan de bushalte op te wachten en dat terwijl hij die bus helemaal niet moet hebben, want hij zit hier op kot. Hij klampt haar gewoon aan en begint van alles in haar oor te fluisteren. Nogal stiekem en zo. Ik heb regelmatig gezien dat hij Marjan tegenhield en met haar begon te discussiëren. Ik heb hem eens gevraagd wat hij van Marjan wil, en die gast begon mij als een idioot aan te staren. Echt, bij die is een schroef los. Marjan is bang van hem. Hij is er gewoon veel te vaak.

MARCEL : Misschien is hij gewoon verliefd op haar. Of zou je het stalken noemen?

SAARTJE : Heel zeker. Eigenlijk moeten jullie Casper niet lastig vallen, maar op zoek gaan naar die engerd.

MARCEL : David zeg je. En hoe nog?

SAARTJE : Thielemans, Vanthielen of zo iets. Ik weet het niet zeker.

MARCEL : Maakt niet uit. We informeren bij de unief.

SAARTJE : Oké. Ik hoop echt dat Marjan niks overkomen is.